

မင်းသား

မင်းသား
မင်းသား

မင်းသား
မင်းသား

အပိုင်း(၁) နာဂရွာ

ချင်းတွင်းမြစ်အနောက်ဘက်မှာ တောင်ပေါ် နာဂရွာလေး တစ်ရွာရှိတယ်။

ညသန်းခေါင်ချိန်တစ်ခုမှာ နာဂရွာလေးဟာ အမှောင်ထုအောက်မှာ အိပ်မောကျနေတယ်။

အဲဒီအချိန်မှာ ပဲ... ရွာရဲ့ စည်းရိုးအပြင်ဘက်မှာ ဓား၊ လှံ၊ အဆိပ်လူးမြား၊ ဒိုင်း ကိုယ်စီ ကိုင်ထားတဲ့ လူအုပ်ကြီးဟာ မှောင်ရိပ်ခိုပြီး တိတ်တဆိတ်လှုပ်ရှားဖို့ အကဲခတ်နေကြတယ်။

လူအုပ်ထဲက ခေါင်းဆောင်လူကြီးကတော့ သူ့လူတွေကို လက်ဟန် အမူအရာနဲ့ ညွှန်ကြား နေတယ်။

ဒီအချိန်မှာ ပဲ အတူပါလာတဲ့ နတ်ဆရာက ခေါင်းဆောင်လူကြီးနား တိုးကပ်ပြီး...

“ဒီအချိန်ဟာ အကောင်းဆုံးပဲ... အချိန်ကျပြီ”

လို့ ပြောရင်း အိတ်ထဲက ကြက်ဥတစ်လုံးကို ထုတ်လိုက်တယ်။

နတ်ဆရာဟာ ကြက်ဥကို လက်မှာ ကိုင်ပြီး မျက်လုံးစုံမှိတ်လိုက်တယ်။

ပြီးတော့ နှုတ်က ပွစိပွစိ ရေရွတ်ရင်း ကြက်ဥကို ရွာစည်းရိုးအတွင်း

ပစ်သွင်းလိုက်တယ်။

“အောင်မြင်ပါစေ”

နတ်ဆရာရဲ့ တီးတိုးဆုတောင်းသံ မဆုံးခင်မှာ ဘဲ နံငယ်ပိုင်း ကိုယ်စီဝတ်ထားတဲ့ မျိုနွယ်စုအဝင်တွေဟာ ခေါင်းဆောင်လူကြီးရှေ့ ရောက်လာပြီး...

“စည်းရိုးမှာ မြှုပ်ထားတဲ့ ငြောင့်တွေအားလုံး ရှင်းပြီးပါပြီ၊ စည်းရိုးတစ်လျှောက်လည်း တပ်သားတွေ ချထားပြီးပါပြီ”

လို့ ပြောလာတယ်။

ခေါင်းဆောင်လူကြီးက စူးရှတောက်ပတဲ့ မျက်လုံးအစုံနဲ့ သူ့လူတွေကို ကြည့်လိုက်ရင်း...

“ဒါဆို ရွာထဲကို ဝင်ကြမယ်... အားလုံး သတိရှိကြပါ၊ ကျုပ်တို့ ရွာအတွက် တာဝန်ကြေပါစေ”

လို့ ပြတ်သားစွာ အမိန့်ပေးလိုက်တယ်။

ခေါင်းဆောင်ကြီးရဲ့ စကားဆုံးတဲ့ အခါ တပ်သားတွေဟာ...

ခေါင်ရည်ထည့်ထားတဲ့ ဝါးကျည်တောက်ကို မော့သောက်လိုက်ကြရင်း ရဲဆေးတင်ကြတယ်။

ပြီးတော့ ဓား၊ လှံ၊ လက်နက်တွေကို အသင့်ပြင်လိုက်ကြတယ်။

ဒီအချိန်မှာပဲ ခေါင်းဆောင်လူကြီးဟာ ရွာရဲ့ စည်းရိုးတံခါးကို ငြာသံပေးရင်း... အရှိန်နဲ့ ပြေးဝင်ဆောင့်ပြီး... ရိုက်ချိုးပစ်လိုက်တယ်။

အော်ဟစ်သံ၊ ခုတ်ဖြတ်သံတွေနဲ့ ယောပဲ တစ်ရွာလုံး သွေးပျက်ပြီး အထိတ်တလန့် ပြေးလွှားကုန်တယ်။

ရွာသားတွေဟာ ရန်သူကို ရင်ဆိုင်ဖို့ အသင့်ပြုလုပ်ထားတဲ့ သစ်သား
ပြားနဲ့ ဓားကို ဆွဲကိုင်ပြီး ခုခံကြတယ်။

ဒါပေမဲ့... ရန်သူရဲ့ အငိုက်ဝင်တိုက်ခိုက်ခြင်း ခံရတာကြောင့် အရေး
နိမ့်ရမလို ဖြစ်နေတယ်။

ရွာသူ မိန်းမတွေဟာလည်း ကလေးကိုယ်စီ လက်ဆွဲပြီး
အော်ဟစ်ပြေးလွှားရင်း ပုန်းခိုရာကို ရှာနေကြတယ်။

နာဂတွေဟာ သူတို့ ရဲ့ အဖိုးတန်ပစ္စည်းကို အိမ်ပေါ်မှာ ထားလေ့မရှိ
ဘူး၊ စပါးကျီတွေထဲမှာ သာ ထားလေ့ရှိတယ်။

ဒါကိုသိတဲ့ မျိုးနွယ်စု နာဂတွေက စပါးကျီတွေကို ဝင်ရောက်မွှေနှော
က်တယ်။

ပြီးတော့ အဖိုးတန်ပစ္စည်းတွေ ယူပြီး စပါးကျီတွေကို မီးရှို့ပစ်ကြတ
ယ်။

ဒီအချိန်မှာ ပဲ စပါးကျီတစ်ခုအတွင်း ပုန်းအောင်းနေတဲ့ ကလေးတစ်
ယောက်ဟာ ကြောက်နူး ဆတ်ဆတ် တုန်နေရှာတယ်။

ကလေးငယ်ဟာ စပါးကျီတွင်းက တိတ်တဆိတ် ချောင်းကြည့်လိုက်
တဲ့ အခါ သူရှိရာကို ဦးတည်လာတဲ့ ရန်သူတွေကို တွေ့လိုက်ရတယ်။

ဒါကြောင့် အလေးငယ်ဟာ ကျီတွင်းမှ ကိုယ်ကို တွားသွားပြီး ချုံပုတ်
တွင်းကို ပြောင်းနေ လိုက်တယ်။

ရန်သူတွေဟာ စပါးကျီနားရောက်တဲ့ အခါ...

“ဒါဟာ ...တောင်ပိုင်ကြီးတွေရဲ့ ကျီပဲကွ... ကျီထဲမှာ အဖိုးတန်ပစ္စ
ည်းတွေ ရှိမှာ သေချာတယ်... မီးမရှို့ခင် ဝင်ရှာကြစမ်း”

လို့ ကြိုးဝါးရင်း ကျီတွင် ကို ဝင်ကြပြန်တယ်။

မျိုးနွယ်စုထဲမှ တစ်ယောက်ဟာ စပါးပုံကြားက တစ်စုံတစ်ရာကို မြင်သွားပြီး မျက်လုံး အရောင်တောက်သွားတယ်။

ပြီးတော့... သူ့လူတွေကို အကဲခတ်ရင်း သူ့ကျောမှာ လွယ်ပိုးထားတဲ့ ပလိုင်းထဲကို တိတ်တဆိတ် ထည့်လိုက်တော့တယ်။

ကျန်လူတွေဟာ စပါးကျီအတွင်းရှိ နာဂလူမျိုးတွေအတွက် အဖိုးတန်ပစ္စည်းတွေဖြစ်တဲ့ သံတုံးကြီးတွေနဲ့ ရွှေစတွေကို ရရှိသွားကြတယ်။ သူတို့ ဟာ အလိုရှိရာပစ္စည်းတွေ ယူပြီးချိန်မှာ တော့ စပါးကျီကို မီးရှို့ဖျက်စီးပစ်ကြတယ်။

ကလေးငယ်ဟာ ချုံပုတ်ထဲကနေ မီးဟု န်းဟု န်းတောက်လောင်နေတဲ့ စပါးကျီကိုကြည့်ရင်း ကြေကွဲအားငယ်စိတ်တွေ လှိုက်တက်လာတယ်။

စိတ်ရိုင်းဝင်နေတဲ့ ရန်သူမျိုးနွယ်စုတွေကို ကြည့်ရင်း သူတစ်ကိုယ်လုံး အသားဆတ်ဆတ် တုန်လာတယ်။

ဒါကြောင့်... ရန်သူတွေ စပါးကျီနားက ထွက်သွားချိန်မှာ တော့ ကလေးငယ်ဟာ တောစပ်ကို သုတ်ခြေတင်လာခဲ့တော့တယ်။

မနက်အရုဏ်လင်းချိန်မှာ တော့ ယောပဲတစ်ရွာလုံး မျိုးနွယ်စုတွေရဲ့ တိုက်ခိုက်မှုအောက်မှာ မရှုမလှ ကျဆုံးခဲ့ရတယ်။

လူနေအိမ်နဲ့ စပါးကျီအားလုံး မီးလောင်ပြင်တွေ ဖြစ်ခဲ့ရသလို လင်းငှက်တချို့ရဲ့ ထိုးအာသံကလွဲလို့ တစ်ရွာလုံး တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်သွားရှာတယ်။

တောစပ်ကိုထွက်ပြေးတဲ့ ကလေးငယ်...ဘာဖြစ်မလဲ
အပိုင်း(၂)
တောပျော်ကြီး

မုဆိုးကြီး ပန်ချူး တစ်ယောက် ဒီနေ့ အိပ်ရာထ နောက်ကျတယ်။

ဒါကြောင့် မြေအိုးထဲ ဆန်အနည်းငယ်ထည့်ပြီး ထမင်းရေခန်းချက်ဖို့ ပြင်လိုက်တယ်။

ထမင်းတည်ထားချိန်မှာ ပဲ... သူဟာ တောလိုက်ဓား၊ လေးနဲ့ မြားကို စစ်ဆေးပြီး အမဲလိုက် ထွက်ဖို့ ပြင်ဆင်လိုက်တယ်။

ထမင်းအိုးကျက်ချိန်မှာ တော့ မုဆိုးပန်ချူးဟာ ပလိုင်းထဲကို ခေါင်ရည်ဝါးဆစ်ဘူးနဲ့ မြားတံထည့် ဝါးကျည်တောက်ကို ထိုးသွင်းလိုက်တယ်။

ပြီးတော့... လက်စွဲတော်ဓားမြှောင်ကို ကိုင်ရင်း တောင်စောင်းလေး အတိုင်း ဆင်းခဲ့တယ်။

တောင်စောင်းရှိ လျှို့ဝှက်အနားရောက်တော့ သတ္တဝါတစ်ကောင်ရဲ့ ညည်းသံကို ကြားလိုက်ရ တယ်။

မုဆိုး ပန်ချူးရဲ့ ခြေလှမ်းတံသွားရင်း အသံလာရာကို ရှာဖွေမိတယ်။

လျှို့ဝှက်ကို ရောက်တော့ သတ္တဝါတစ်ကောင်ရဲ့ ညည်းသံမဟုတ်ဘဲ ခွေလဲကျနေတဲ့ ကလေးတစ်ဦးကို တွေ့လိုက်ရတယ်။

မုဆိုးပန်ချူးဟာ ကလေးငယ်ကို မျက်မှောင်ကြုတ်ကြည့်မိရင်း

အံ့သြသွားမိတယ်။

“ဘယ့်နှယ်... တောကြီးမျက်မည်းထဲ ကလေးတစ်ယောက် ရောက်နေပါလိမ့်... ဟင်း... ငါထားခဲ့ရင်တော့ ဒီကလေးဟာ တောကောင်ရဲ့ လက်ချက်မိပြီး ဘဝပြောင်းမှာ သေချာတယ်။ မဖြစ်သေးပါဘူး... သူကြည့်ရတာ အဖျားတက်ပြီး ညည်းညူနေပုံပဲ၊ ငါ့တဲကို ခေါ်သွားမှ ဖြစ်မယ်”

မုဆိုး ပန်ချူးဟာ အတွေးနဲ့ အတူ ကလေးငယ်ကို ပွေ့ချီရင်း သူနေထိုင်ရာ သစ်လုံးအိမ်လေးကို ပြန်သွားခဲ့တယ်။

မုဆိုးပန်ချူးဟာ တတ်မှတ်သလောက် ပညာလေးနဲ့ ကလေးငယ်ကို ကြည့်ရှုတဲ့ အခါ ကလေးငယ်ဟာ ခရီးပန်ဒဏ်ကြောင့် အားပြတ်ပြီး သတိမေ့မြောနေတာ ရိပ်စားမိသွားတယ်။

ဒါကြောင့်... ကလေးရဲ့ ကိုယ်ပေါ်က ဆူးခြစ်ရာတွေကို ရေနွေးဝတ်နဲ့ ဆေးကြောပေး လိုက်တယ်။

ပြီးတော့ ဆေးမှုန့်တစ်မျိုးကို ယူပြီး ကလေးရဲ့ ဒဏ်ရာတွေပေါ် လိမ်းပေးလိုက်တယ်။

မုဆိုး ပန်ချူးဟာ မီးကျင်းရှိရာ လျှောက်သွားရင်း ကလေးငယ်အတွက် ချက်ပြုတ်ဖို့ ပြင်လိုက်တယ်။

ဒါကြောင့်... အသင့်ရှိတဲ့ မျောက်ဥ၊ ဂျူးမြစ်၊ ခဝဲသီးနဲ့ အမဲခြောက်တွေကို မြေအိုးထဲ ပစ်ထည့်လိုက်ပြီး ဆားခတ်လိုက်တယ်။

မီးပျိုးပြီးချိန်မှာ တော့ ဟင်းအိုးတည်ရင်း ခေါင်ရည်ကို ထိုင်ပြီးစုပ်နေစဉ်မှာ ပဲ...

“အား... ရန်သူတွေ... ရန်သူတွေ လာနေပြီ၊ လာနေပြီ... ရေ... ရေ”

ဆိုတဲ့ အသံနဲ့ အတူကလေးငယ်ဟာ ငေါက်ခနဲ ထထိုင်လိုက်တယ်။

မုဆိုး ပန်ချူးဟာ ကလေးငယ်အနား လျှောက်သွားပြီး ဆေးမြစ်ပြုတ်ရည်တစ်ခွက်ကို လှမ်းပေး လိုက်တယ်။

ကလေးငယ်က သူ့ကို မျက်လုံးအပြူးသားနဲ့ အထိတ်တလန့်မော်ကြည့်ရင်း...

“ကျွန်... ကျွန်တော် ဘယ်ရောက်နေတာလဲ”

“ဦး... ဦးကြီးက ကျွန်တော့်ကို ဖမ်းလာတာလား”

လို့ မေးလာတယ်။

မုဆိုး ပန်ချူးဟာ ကလေးငယ်ကို ကြည့်ပြီး သက်ပြင်းချလိုက်ရင်း...

“ဘာမှ မစိုးရိမ်နဲ့ တော့ ကောင်လေး... လျှို့ဝှက်လှာ လဲနေတာတွေ့လို့ ငါ့အိမ်ခေါ်လာတာ... ငါ့အိမ်က မင်းအတွက် လုံခြုံမှု ရှိပါတယ်”

ကလေးငယ်ဟာ မုဆိုးပန်ချူးကို မယုံကြည်ဟန်နဲ့ အကဲခတ်ကြည့်လိုက်တယ်။

အတန်ကြာတော့မှ

“ဦး... ဦးလေးက ဘယ်သူလဲ... ဘာလို့ ရွာထဲမှာ မနေဘဲ... တောထဲမှာ နေတာလဲ”

ကလေးငယ်ရဲ့ အမေးကြောင့် မုဆိုးပန်ချူးဟာ မျက်နှာ ကွက်ခနဲပျက်သွားရင်း...

“ဒီမှာ ကောင်လေး... မလိုအပ်တဲ့ မေးခွန်းတွေ ငါ့ မမေးနဲ့ မင်းလုပ်ရမှာ က အနားယူဖို့ ပဲ၊ အနားမယူရင် အားပြတ်ပြီး မင်း သေသွားလိမ့်မယ်”

လို့ လေသံမာမာနဲ့ ပြောလိုက်တဲ့ အခါ ကလေးငယ်ဟာ စကားမဆို
ဝံ့တော့ဘဲ ငြိမ်သက်သွားတယ်။

မုဆိုးကြီးတိုက်တဲ့ ဆေးမြစ်ပြုတ်ရည်အစွမ်းကြောင့် ကလေးငယ်
ဟာ မျက်လုံးတွေ လေးလံလာတယ်။

ပြီးတော့ နှစ်ခြိုက်စွာ အိပ်မောကျသွားတော့တယ်။

★